

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2011
Plénum

Nálezy:

spisová značka	PL. ÚS 1/2010
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 125 konanie o súlade právnych predpisov (zapretie otcovstva)
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	20. apríla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľ, ktorým bol Krajský súd v Bratislave, podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o súlade</p> <p>b).- § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. Zákon o rodine v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2005 (ďalej len „zákon č. 94/1963 Zb.“) a</p> <p>a).- § 86 ods. 1 v spojení s § 96 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného od 1. apríla 2005 (ďalej len „zákon č. 36/2005 Z. z.“) s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Navrhovateľ tento návrh podal ako odvolací súd v právnej veci žalobcu, ktorý sa žalobou domáhal určenia, že nie je biologickým otcom maloletej (narodenej v roku 1992), napriek tomu, že mu podľa platných právnych predpisov uplynula lehota na jej podanie, keďže o skutočnosti, že nie je biologickým otcom maloletej sa dozvedel až zo znaleckého posudku o určení otcovstva pomocou testu analýzy DNA v roku 2006. Okresný súd jeho žalobu zamietol a žalobca sa proti jeho rozhodnutiu odvolal.</p> <p>Krajský súd namietal nesúlady uvedených ustanovení z toho dôvodu, že po uplynutí zapieracej lehoty (podľa zákona č. 94/1963 Zb. šiestich mesiacov, podľa zákona č. 36/2005 Z. z. troch rokov), ktorá začína plynúť, odkedy sa manžel matky dozvie o narodení dieťaťa, nemá ako právny otec, resp. „matrikový otec“, ktorý sa dozvie o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo, k dispozícii žiadny účinný prostriedok nápravy na popretie otcovstva k dieťaťu.</p>
ratio decidendi	<p>a). Ustanovenie § 96 zákona č. 36/2005 Z. z. bolo, ako vyplýva z obsahu podaného návrhu krajského súdu, napadnuté iba s úmyslom poukázať na diskrimináciu právneho otca v možnosti podať opravný prostriedok a zmeniť svoj právny status vo vzťahu k dieťaťu. Vzhľadom na uvedené bolo predmetom rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní iba posúdenie súladu § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. s čl. 6 a čl. 8 dohovoru.</p> <p>V záujme určenia otcovstva zákon č. 36/2005 Z. z. ustanovuje systém vyvrátiteľných zákonných domniek otcovstva, podľa ktorých sa určuje, koho platné právo považuje za otca dieťaťa, resp. kto sa v súlade s platným právom považuje za otca dieťaťa.</p> <p>Prvá domnienka otcovstva predpokladá narodenie dieťaťa v čase od uzavretia</p>

manželstva až do uplynutia 300 dní po jeho skončení (§ 85 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z.). K určení otcovstva v prospech manžela matky tak v tomto prípade dochádza bez akéhokoľvek prejavu vôle z jeho strany.

Druhá domnienka otcovstva sa uplatňuje až v prípade nesplnenia prvej a otcovstvo podľa nej vzniká až na základe súhlasného vyhlásenia oboch rodičov (§ 90 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z.). Otcovstvo je v takomto prípade založené na vedomom súhlasnom prejave vôle nielen otca, ale i matky dieťaťa týkajúcom sa ich rodičovstva.

Tretia domnienka otcovstva prichádza do úvahy, pokiaľ nebol otec dieťaťa určený na základe prvých dvoch domnienok, a vychádza z určenia otcovstva súdom na základe návrhu niektorého z rodičov dieťaťa (§ 94 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 Z. z.).

Zo znenia zákonných domnienok otcovstva je zrejmé, že každá z nich predpokladá, že status právneho otca nadobudne biologický otec dieťaťa.

Právnym následkom určenia otcovstva by malo byť nadobudnutie rodičovských práv a povinností k dieťaťu smerujúcich k naplneniu požiadavky zabezpečenia ochrany dieťaťa, predovšetkým materiálnych i nemateriálnych podmienok pre jeho výchovu a výživu biologickým rodičom. Právo dieťaťa poznať svojich biologických rodičov podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa je vo všeobecnosti spojené s jeho právom na zabezpečenie jeho výchovy a výživy biologickými rodičmi.

Prípadný nesúlاد právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom zasahuje do súkromnej sféry právneho otca. Takýto zásah nadobúda osobitnú intenzitu v prípade, ak právny otec napriek dobromyseľnosti o svojom biologickom otcovstve k dieťaťu v čase nadobudnutia statusu otcovstva je podľa platného právneho poriadku aj po zistení uvedeného nesúladu povinný plniť svoje rodičovské práva a povinnosti. Stav nesúladu právneho a biologického otcovstva zasahuje aj samotné dieťa, napr. v jeho práve poznať svojich biologických rodičov, a taktiež koliduje s právami biologického otca dieťaťa, ktorý sa usiluje dosiahnuť status právneho otca, ako aj s právami matky dieťaťa.

Európsky súd pre ľudské práva pri aplikácii čl. 8 dohovoru v súlade s pozitívnou povinnosťou štátu spočívajúcou v požiadavke vytvorenia systému vhodných prostriedkov na zabezpečenie dodržiavania práva na súkromie zaradil pod jeho rámec aj konanie o určovaní otcovstva. V rozsudku vo veci Mikulič v. Chorvátsko, rozsudok zo 7. februára 2002 (sťažnosť č. 53176/99), ods. 53, 54 uviedol, že nemusel určiť, či toto konanie o určenie príbuzenského vzťahu medzi sťažovateľom a jeho predpokladaným otcom je zahrnuté do „rodinného života“ v zmysle čl. 8 dohovoru, pretože právo poznať svojich predkov patrí do oblasti aplikácie pojmu „súkromný život“, ktorý zahŕňa dôležité aspekty osobnej identity, ktorých súčasťou je aj totožnosť rodičov.

Slovenský právny poriadok pozná ako prostriedok dosiahnutia súladu právneho a biologického otcovstva právneho otca, ktorého otcovstvo bolo určené na základe prvej zákonnej domnienky otcovstva, zapieraciú žalobu. Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. manžel môže do troch rokov odo dňa, keď sa dozvie, že sa jeho manželke narodilo dieťa, zaprieť na súde, že je jeho otcom.

Predmetom posúdenia ústavného súdu je napadnutý § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z., ktorý rieši otázku zapretia otcovstva manžela matky dieťaťa. Podľa uvedeného ustanovenia zapretie otcovstva sa viaže na splnenie dvoch podmienok a to, že sa manžel dozvie, že sa jeho manželke narodilo dieťa, a časové obmedzenie jeho oprávnenia zaprieť otcovstvo do uplynutia trojročnej lehoty od momentu, keď sa dozvie, že sa jeho manželke narodilo dieťa. Tomuto oprávneniu zodpovedá podľa § 88 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. právo matky do troch rokov od narodenia dieťaťa zaprieť, že otcom dieťaťa je jej manžel. Ustanovenia týkajúce sa zapretia rodičovstva sú **z pohľadu dĺžky lehoty poskytnutej na zapretie otcovstva ako manželovi matky dieťaťa, tak i matke dieťaťa v ustanoveniach zákona č. 36/2005 Z. z. proporcionálne vyvážené a ústavne akceptovateľné.**

Podľa § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva, môže súd na návrh dieťaťa rozhodnúť o prípustnosti zapretia otcovstva. V tomto konaní musí byť maloleté dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom. Z uvedeného vyplýva, že oprávnenie zaprieť otcovstvo má aj dieťa, a to podľa § 96 zákona č. 36/2005 Z. z. Aj v tomto prípade je potrebné splnenie dvoch, avšak iných zákonom ustanovených podmienok, a to, ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva. Zákon č. 36/2005 Z. z. neobmedzuje dieťa žiadnou lehotou na podanie návrhu na zapretie otcovstva.

Odlišnosť právnych úprav zákona č. 94/1963 Zb. a zákona č. 36/2005 Z. z.

spočívajúca len v rozdielnom stanovení dĺžky lehoty poskytnutej manželovi matky dieťaťa na zapretie otcovstva však vo vzťahu k podstate veci, ktorou je posúdenie konformnosti ustanovení o zapretí otcovstva (platného zákona č. 36/2005 Z. z.) s obsahom čl. 6 a čl. 8 dohovoru vo vzťahu k otázke nemožnosti zaprieť otcovstvo manželom matky po uplynutí lehoty ustanovenej v právnej úprave plynúcej od momentu, keď sa manžel matky dieťaťa o jeho narodení dozvedel, nie je dôležitá.

Obmedzenie zákonnej lehoty na podanie zapieracej žaloby, ktorého účelom je ochrana práv dieťaťa a zabezpečenie stability rodinných pomerov, sa má hodnotiť ako rešpektovanie limitov ustanovených čl. 8 dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva túto skutočnosť potvrdil vo svojej judikatúre, v ktorej uviedol, že zavedenie premlčacej lehoty na začatie konania o otcovstve je ospravedliteľné snahou zaistiť právnu istotu v rodinných vzťahoch a chrániť záujmy dieťaťa (rozsudok Rasmussen proti Dánsku, rozsudok z 28. novembra 1984, sťažnosť č. 8777/79).

V prospech práva na ochranu stability rodinných vzťahov v záujme ochrany práv dieťaťa pred právom právneho otca na zosúladienie jeho biologického a právneho otcovstva sa EŠLP vyslovil v prípadoch vedomého založenia vzťahu otca a dieťaťa alebo nepopretia otcovstva právnym otcom v zákonom ustanovenej zapieracej lehote napriek vedomosti právneho otca, že nie je biologickým otcom dieťaťa, resp. existencie pochybností týkajúcich sa jeho otcovstva k dieťaťu (Yildirim v. Rakúsko, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 34308/96 z 19. októbra 1999; Fašang proti Slovenskej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 54324/00 z 28. januára 2003; Kňákal proti Českej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 39277/06 z 8. januára 2007)

Odlíšne posúdil EŠLP stret práva právneho otca na zosúladienie právneho a biologického otcovstva s právom na zachovanie stability rodinných pomerov v záujme ochrany práv dieťaťa vo veci Kroon c/a Holandsko, rozsudok z 27. októbra 1994 (sťažnosť č. 18535/91), v ktorom uviedol, že nie je dovolené, aby právna domnienka prevažovala nad biologickou a spoločenskou realitou bez toho, aby bol braný zreteľ na zistené skutočnosti a priania dotknutých osôb. Na tento záver EŠLP nadviazal vo veci Shofman proti Rusku, rozsudok z 24. novembra 2005 (sťažnosť č. 74826/01), v ktorom konštatoval porušenie práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 8 dohovoru v dôsledku nemožnosti poprieť otcovstvo. Uvedeným rozsudkom nebolo konštatované porušenie dohovoru v dôsledku samotnej existencie ročnej zapieracej lehoty, ale až v dôsledku jej naviazania na okamih, keď sa manžel matky dieťaťa dozvedel o zapísaní narodenia dieťaťa, a pritom nebol daný iný prostriedok, ktorým by sa právnou domnienkou určený otec domohol popretia otcovstva za situácie, keď bolo i súdom uznané, že nie je biologickým otcom.

To znamená, že podstatnou, resp. relevantnou pri aplikácii uvedeného článku dohovoru je v takýchto prípadoch skutočnosť, kedy sa právny otec dozvie o nesúlade biologického a právneho otcovstva, resp. o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Až týmto momentom totiž právny otec, ktorého otcovstvo bolo založené zákonnou domnienkou otcovstva, získava možnosť vedome svojím rozhodnutím ďalej pokračovať v už založenom právnom vzťahu s dieťaťom a nieť z neho vyplývajúcu zodpovednosť za jeho výchovu a výživu (resp. zodpovednosť spojenú s jeho rodičovskými právami a povinnosťami) alebo využiť právne prostriedky na odstránenie nesúladu medzi právnym a biologickým otcovstvom.

Možnosť generálneho prokurátora podať návrh na zapretie otcovstva už zákonom č. 36/2005 Z. z. nie je daná. V zmysle ustanovenia § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. je dieťa jediným aktívne legitimovaným subjektom oprávneným iniciovať konanie o zapretie otcovstva aj po uplynutí zapieracej lehoty. Vzhľadom na konvalidujúce záujmy právneho otca a dieťaťa týmto prostriedkom patriacim výlučne do dispozičnej sféry dieťaťa sa právny otec nemôže efektívne domáhať ochrany svojho subjektívneho práva na zosúladienie právneho a biologického otcovstva k dieťaťu.

Z rozhodnutia EŠLP Paulík v. Slovenská republika (sťažnosť č. 10699/05) rozsudok z 10. októbra 2006 možno vyvodiť, že v súlade s výkladom čl. 14 v spojení s čl. 8 dohovoru právny otec, ktorý sa až po uplynutí zapieracej lehoty dozvie, že bol matkou uvedený do omylu v súvislosti s jeho biologickým otcovstvom k dieťaťu, by mal mať možnosť prostredníctvom opravných prostriedkov poskytnutých mu právnym poriadkom štátu svoje právne otcovstvo napadnúť, resp. požiadať o jeho zrušenie.

Právneomu otcovi po uplynutí zapieracej lehoty, ktorá začína plynúť dňom, keď sa manžel matky dozvedel o narodení dieťaťa, nie je poskytnutý žiadny účinný prostriedok

nápravy na zapretie otcovstva, inak povedané, právny otec po uplynutí zapieracej lehoty nemá možnosť uplatniť svoje argumenty týkajúce sa zapretia otcovstva na súde napriek tomu, že napr. disponuje biologickým dôkazom, ktorý túto skutočnosť preukazuje. Požiadavka vytvorenia účinného prostriedku nápravy vo vnútroštátnom právnom poriadku je pritom spojená s právom každého domáhať sa ochrany svojich subjektívnych práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z hľadiska vyváženia všetkých dotknutých záujmov pri usporiadaní právnych vzťahov súvisiacich s právnym otcovstvom je potrebné zobrať do úvahy predovšetkým moment začatia plynutia zapieracej lehoty, ktorý musí zohľadňovať okamih, v ktorom sa právny otec dozvedel o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Právnu úpravou ustanovené začatie plynutia zapieracej lehoty od momentu, keď sa manžel matky dozvedel o narodení dieťaťa, totiž neprimerane oslabuje jeho záujmy.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že napadnuté ustanovenie zákona č. 36/2005 Z. z. týkajúce sa zapretia otcovstva nedostatočne rešpektuje limity ustanovené v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru, to znamená, že ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. **nie je v súlade** s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru.

b) Ústavný súd prijal návrh navrhovateľa v rozsahu, ako bol ústavnému súdu predložený, to znamená vo vzťahu k namietanému ustanoveniu § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb., ako aj ustanoveniu § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. Pri meritórnom preskúmaní dôvodnosti návrhu bolo nevyhnutné vysporiadať sa dôsledne a jednoznačným spôsobom s otázkou, ktoré z týchto ustanovení je aplikovateľné pri rozhodovaní o predmetnej žalobe všeobecnými súdmi.

Podľa intertemporálneho ustanovenia § 114 zákona č. 36/2005 Z. z. právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2005, sa posudzujú podľa ustanovení tohto zákona. Vznik týchto právnych vzťahov, ako aj práva a povinnosti z nich vzniknuté sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Ide o tzv. nepravú retroaktivitu. Z analytického hľadiska nie je možné opomenúť, že vždy musí ísť o také konkrétne práva a povinnosti, ktoré vznikli zo základného rodinnoprávneho vzťahu (slovné spojenie „z nich vzniknuté“). Akékoľvek iné, aj keď súvisiace práva, ktoré sa uplatňujú po nadobudnutí účinnosti zákona č. 36/2005 Z. z. a ktoré nespádajú do rámca obsahu tohto základného vzťahu vyplývajúceho z právnej úpravy zákona č. 94/1963 Zb., nemožno posudzovať podľa tohto zákona, ale podľa zákona č. 36/2005 Z. z.

Právo na zapretie otcovstva manželom matky, ktoré, s výnimkou dĺžky lehoty, je identicky upravené v obidvoch citovaných zákonoch, je bez akýchkoľvek pochybností tým právom, ktoré sa z uvedeného rámca obsahu rodinnoprávneho vzťahu otec – dieťa jednoznačne vymyká. Toto právo síce v určitej potenciálnej rovine existuje, ale rozhodne nejde o právo hmotnoprávnej povahy, ktoré by bolo možné zahrnúť do „práv vzniknutých“ z rodinnoprávneho vzťahu otec – dieťa. Tu skôr možno hovoriť o určitej podobe tzv. žalobného práva, ktoré však, ak je uplatnené za účinnosti zákona č. 36/2005 Z. z., treba posudzovať podľa tohto nového zákona.

Na základe uvedeného rozboru a všetkých podstatných skutočností, ktoré majú vplyv na posúdenie nastolenej otázky, ústavný súd konštatoval, že v konaní pred všeobecným súdom, v súvislosti s ktorým krajský súd predložil návrh ústavnému súdu, sa pri rozhodovaní o zapieracej žalobe zákon č. 94/1963 Zb. nepoužije a je potrebné aplikovať zákon č. 36/2005 Z. z. Ústavný súd preto rozhodol o tejto časti návrhu navrhovateľa tak, že návrhu **nevyhovet**.

Odlíšne stanovisko sudcu JUDr. Lajosa Meszárosa.

Perspektíva prieskumu ústavnosti normy znamená, že dnešná norma, účinná v čase, keď žalobca začal mať pochybnosti o svojom otcovstve, neumožňuje žalobcovi poprieť otcovstvo v žiadnom prípade (ani v tzv. prvom, ani v tzv. druhom). V tomto zmysle je správne, že sa ústavný súd zaoberal aktuálne účinnou normou.

Uvedené však z koncepcného hľadiska ochrany ústavnosti noriem nič nemení na skutočnosti, že v rozhodnutí o prijatí na ďalšie konanie sa ústavný súd rozhodol zaoberať už derogovanou, ale stále aplikovateľnou normou, na čo som konštantne upozorňoval v mojich odlišných stanoviskách (porov. napr. PL. ÚS 13/08). Na tomto mieste chcem ešte poznamenať, že pri konkrétnej kontrole ústavnosti derogovaného predpisu je potrebné len vo výnimočných prípadoch zasahovať do horizontálnych vzťahov. V kontexte danej veci je však zaujímavé, že tu z hľadiska horizontality splyva predpis platný s predpisom

	<p>neplatným.</p> <p>Domnievam sa, že hlavnou záťažou rozhodnutia je tá skutočnosť, že plénum neidentifikovalo dostatočne zreteľne miesto protiústavnosti predmetnej veci. Zvlášť z rozhodnutí ESLP je zrejماً veľká rozmanitosť prípadov týkajúcich sa otcovstva, pričom mám na mysli aj priestor pre uváženie jednotlivých štátov. Myslím si, že riešenie uvedeného ústavnoprávneho problému nespočíva v zmene lehoty v štýle § 86 ods. 1 zákona o rodine, ani začiatku jej plynutia. Príkladom je prípad Paulík, keď sa o zapretí otcovstva rozhodovalo po mnohých rokoch. Inak si myslím, že ESLP má v tomto smere uľahčenú pozíciu, pretože nie je viazaný národným právom a vec posudzuje prísne individuálne, a nie abstraktne.</p> <p>Podľa môjho názoru je však protiústavnosť skôr v tom, čo v zákone nie je, než v tom, čo v zákone je.</p> <p>Podľa môjho názoru popieranie otcovstva vo všeobecnosti a azda s istým zjednodušením môže existovať v dvoch režimoch. Jeden režim reprezentuje popieranie bez ohľadu na ďalšie okolnosti a druhý reprezentuje popieranie zohľadňujúce okrem záujmu manžela matky aj záujem dieťaťa a tiež matky, prípadne ďalších aktérov. V rámci popieracej lehoty v prvom režime zákonodarca preferuje záujem otca s tým, že záujem dieťaťa nie je relevantný. Ak sa preukáže, že právny otec nie je biologickým otcom, tak súd bez ďalšieho rozhodne, že žalobca nie je otcom dieťaťa. Z tohto pohľadu je rozumné danú lehotu nejakým spôsobom limitovať. V rámci druhého režimu sa dôkladne vyvažuje záujem všetkých aktérov so silným dôrazom na skutkové okolnosti. Preto je namieste voľnejšie obmedzenie lehotou alebo neobmedzenie lehotou vôbec. Rozhodnutie o tom, že žalobca nie je otcom dieťaťa, tu musí byť podporené veľmi silnými dôvodmi, priam špecifickými okolnosťami, a teda je skôr výnimkou než pravidlom. Tento druhý režim má podobnosti s inštitútom popretia otcovstva generálnym prokurátorom podľa § 62 zákona o rodine č. 94/1963 Zb. Právo na súkromie a právo na prístup k súdu však vyžaduje priamy prístup k takémuto zapretiu, a nie prístup sprostredkovaný iným štátnym orgánom s voľnou diskrepciou.</p> <p>Z odôvodnenia nálezu nie je vôbec zreteľné, k akým režimom sa vyjadruje väčšina pléna. Na jednej strane sa tam ústavný súd vyjadruje k popieracej lehote v zmysle prvého režimu, ale na druhej strane zmieňuje vyváženie vzájomných práv zúčastnených osôb, čo je typické skôr pre druhý režim popierania otcovstva.</p> <p>Z metodického hľadiska musím ešte doplniť, že mi v náleze chýba riadne vykonaný test proporcionality vzhľadom na skutočnosť, že ide o súlad s limitovateľnými základnými právami.</p> <p>Derogačný výrok mal byť buď impulzom pre zákonodarcu na doplnenie právnej úpravy, alebo nemalo byť návrhu vyhovené s upozornením zákonodarcovi, že je potrebné platnú právnu úpravu doplniť (porov. moje odlišné stanovisko k veci PL. ÚS 10/08).</p> <p>Rád by som tiež poukázal na skutočnosť, že ústavný súd sa v náleze nezaoberal otázkou, aký efekt má dané rozhodnutie pre žalobcu v konaní pred všeobecným súdom, pretože ide o konkrétnu kontrolu ústavnosti, a taktiež, aký právny stav vzniká dovedy, kým zákonodarca nezareaguje na daný nález.</p> <p>Ústavný súd v odôvodnení konštatoval, že samotná trojročná lehota izolovane nie je protiústavná. Z uvedeného odvodzujem, že počas prechodného obdobia mala ostať možnosť popierať otcovstvo v spomínanom prvom režime. Ostalo nevyužitou šancou ustáliť danú právnu neistotu aditívnym alebo interpretatívnym výrokom. Okrem toho však mal podľa môjho videnia ústavný súd zvážiť, či by sa nemalo počas danej prechodnej doby otvoriť aj popieranie otcovstva spôsobom podobným druhému režimu.</p> <p>Z hľadiska uvedených úvah si myslím, že aspoň žalobcova vec by mala byť posúdená spôsobom podobným druhému režimu popierania otcovstva.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd ČR: PL. ÚS 15/09</p> <p>Judikatúra ESLP:</p> <p>Mikulič v. Chorvátsko, rozsudok zo 7. februára 2002, ods. 57 – 58, (sťažnosť č. 53176/99);</p> <p>Rasmussen proti Dánsku, rozsudok z 28. novembra 1984, (sťažnosť č. 8777/79);</p> <p>Yildirim v. Rakúsko, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 34308/96 z 19. októbra 1999;</p> <p>Faşang proti Slovenskej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 54324/00 z 28. januára 2003;</p> <p>Kňákal proti Českej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 39277/06 z 8.</p>

	januára 2007; Kroon proti Holandsku, rozsudok z 27. októbra 1994 (sťažnosť č. 18535/91); Shofman proti Rusku, rozsudok z 24. novembra 2005 (sťažnosť č. 74826/01) Paulík proti Slovenskej republike, rozsudok z 10. októbra 2006 (sťažnosť č. 10699/05)
--	--

Spracovala : Mgr. Martina Buchová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.